

Rogn, faar Lov dertil og derefter til som mager Fisk uhindret at gaa tilbage til Havet. For øvrigt vil jeg gerne bidrage, hvad jeg formaar, til, om der muligvis i Udvalget vil kunne indsættes andre Bestemmelser, der ere mere tilfredsstillende for de paagældende Egne. — Til det ærede Medlem for Slagelse (Lange) vil jeg sige, at det ærede Medlems Forstaaelse af § 6 er den samme som Kommissionens og min; Paragraffen maa forstaaes, som han mente det og som han ogsaa, saa vidt jeg forstod ham, ønskede, at den skulde forstaaes.

Dernæst nødsages jeg til at henvende nogle Bemærkninger til det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik). Det ærede Medlem holdt jo atter i Gaar en af sine, om jeg saa maa sige, store agitatoriske Taler. Det har jeg i og for sig ikke noget imod, men jeg tilstaa, at jeg har lidt vanskeligt ved at forstaa, hvad der er Anledningen til, at han rettede et Udfald mod mig personlig af en saadan Art, som han gjorde. Jeg forstaa, som sagt, ikke Grunden, men jeg kunde maaske tænke mig — er det ikke rigtigt, kan det ærede Medlem jo rette mig — at Grunden er, at det ærede Medlem for en 3—4 Dage siden holdt en lignende agitatorisk Tale, som han ikke kom saa heldig fra efter min og, jeg kan sige, mange af dette Tings Medlemmers Mening. Han rettede nemlig da sit Angreb mod en Mand, der var mere bevandret i at kunne imødegaa den Slags Angreb end vi Bønder, og naar det ærede Medlem den Gang fik en Vandgang, er det jo ret rimeligt, at han har tænkt sig, at han nu til Jul dog vilde have en Sejr, og saa vilde overfalde mig.

Formanden: Det ærede Medlem maa ikke bruge Ordet „overfalde“.

Frederiksen: Ja, det er muligt, at Ordet „overfalde“ ikke er rigtig parlamentarisk, men i alt Fald fik jeg og mange af dette Tings Medlemmer den Opfattelse, at det var et — jeg kan jo nøjes med at sige — ret skarpt Udfald mod mig. Jeg skal nu ikke svare det ærede Medlem herpaa og heller ikke svare det ærede Medlem i den Tone, som det ærede Medlem brugte. Jeg læser ikke „Klods-Hans“ om Morgenen, før jeg gaar til Rigsdagen, for at kunne bruge det Sprog, der føres i „Klods-Hans“ enten om Meningsfæller eller Modstandere. Men jeg vil sige til det ærede Medlem, at det Arbejde, jeg gør i dette Ting efter ringe Evne, gør jeg i fuldt Alvor. Og jeg vil oven i Købet sige

til det ærede Medlem, at naar mine Partifæller for mange Aar tilbage anmodede mig om og valgte mig til at være deres Ordfører paa dette Omraade, var det ikke, fordi jeg søgte dette Valg, og jeg maa tilstaa, at jeg blev endog ret betænkelig, da man valgte mig dertil, fordi jeg slet ikke følte mig sagkyndig paa dette Omraade eller den Opgave voksen. Men efter at jeg nu var bleven valgt til dette Hverv, følte jeg det som min Pligt at sætte mig ind i Sagen saa godt jeg kunde og med de Evner, jeg har til min Raadighed, og det har jeg gjort. At det ærede Medlem ikke synes, at jeg har udført mit Hverv paa en for ham tilfredsstillende Maade, kan jeg ikke gøre ved. Naar man bruger de Evner, man har til Raadighed, maa man nøjes dermed; ingen kan jo lægge en Alen til sin Vækst — heller ikke det ærede Medlem for Middelfart.

Skulde jeg derefter gaa over til at omtale et Par af hans Udtalelser mod Forslaget, maa jeg sige, at jeg ikke blev særlig imponeret af den Sagkundskab, det ærede Medlem rimeligvis selv mener, han ved denne Lejlighed har lagt for Dagen. Den Tale, han holdt, har jeg hørt akkurat 15 Gange før omtrent ordret. De samme Ord ere udtalte i Kommissionen mindst 15 Gange af det Medlem af Kommissionen, det ærede Medlem hentydede til, nemlig Carl Hansen fra Kallehave. Og naar jeg nu ved, at det ærede Medlem har plejet Underhandlinger med dette Medlem af Kommissionen, bidrager det jo ikke i nogen synderlig Grad til at faa den Tro, at det ærede Medlem selv har fundet paa det, han udtalte om Lovforslagets Bestemmelser. Carl Hansen mener det ganske sikkert alvorligt, saa at han har ikke talt i den Tone, som det ærede Medlem; men Ordene ere de samme. Men man fik ikke det Indtryk af det ærede Medlems Udtalelser, at han i og for sig mente det synderlig alvorligt. Og mærkeligt er det, at man aldeles ikke kunde mærke, at det ærede Medlem lagde nogen Vægt paa at tage Hensyn til Udtalelser af andre end netop dette Medlem af Kommissionen. Han kom derved i en underlig Situation. Jeg for mit Vedkommende vil gerne indrømme stor Ret til Vaadfiskerne, men andre skulle jo dog ogsaa have Lov til at fiske i vore Farvande. Og de Udtalelser, der ere fremkomne i Andragende Nr. 6 fra Fiskere omkring Store Bælt, vidne jo om, at de ikke alene ere imod Fiskeri med Skovlvaad, men de anmode endogsaa om at blive fri for Snurrevaad, og det